

عنوان مقاله:

تاثیر روش ایفای نقش بر رشد شایستگی های عاطفی اجتماعی دانش آموزان

محل انتشار:

نهمین همایش ملی تازه های روانشناسی مثبت (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

طیبه رسته - کارشناس حسابداری، دانشگاه آزاد واحد بندرعباسمعاون اجرایی مدرسه، اداره آموزش و پرورش شهرستان بندرعباس، دبستان پسرانه حافظ

خلاصه مقاله:

تحقیقات اخیر در مورد آموزش کودکان به طور فزاینده ای محوریت را از عوامل فکری به عوامل عاطفی و انگیزشی در هنگام بررسی موضوعاتی مانند روش های تدریس در مدارس ابتدایی منتقل کرده است. بازی تا به حال کارآمدترین ابزار یادگیری بوده است، هم در سال های پیش از دبستان و هم در سال های ابتدایی. مقاله حاضر به موضوع ایفای نقش می پردازد و فرض مطالعه این است که کودکان ما می توانند مهارت ها و نگرش های بسیاری را در حین ایفای نقش بیاموزند. آنها می توانند یاد بگیرند که چگونه با دیگران همکاری کنند و همدل باشند. آنها می توانند یاد بگیرند که احساسات و عواطف خود را بیان کنند. آنها همچنین می توانند در مورد فرهنگ های دیگر بیاموزند و مهارت های زبانی و حرکتی خود را بهبود بخشند. در مورد معلم، ایفای نقش رضایت خاصی را از طریق پیامدهای آموزشی مختلف ارائه می دهد. این به خودی خود به اجرای عمل آموزشی کمک می کند، به معلمان کمک می کند تا رفتار نادرست کودکان را اصلاح کنند، این ابزار کمکی قوی برای معلمان در مأموریت خود برای حمایت از رشد شخصیت فرزندانش است. با تسهیل ارتباط، ایفای نقش یک روش آموزشی کامل است که باید در فرآیند یادگیری مورد استفاده قرار گیرد. نتیجه تحقیق این است که معلم باید اولین کسی باشد که پیامدهای روانی - اجتماعی ایفای نقش را می داند و باید بتواند از آن در همه رشته ها استفاده کند و بازی را با یادگیری ترکیب کند و در نتیجه درس را برای دانش آموزان جذاب و دلپذیرتر کند.

کلمات کلیدی:

ایفای نقش، بازی، تربیت کودک، شایستگی های عاطفی، شخصیت، رشد.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1641537>

